

Lecturi de vacanță,

CLASA
3

● povești amuzante,
inedite și atractive

● exerciții, curiozități

● texte adaptate pentru
elevul de clasa a III-a

editura

ELICART

Cuprins

Capitolul 1. Pe tărâmul imaginației

Cufărul zburător (<i>adaptare după Hans Christian Andersen</i>).....	3
Însemnătatea părților de vorbire (<i>de Natașa Galche</i>)	8

Capitolul 2. Lecții de viață

Unde este libertatea? (<i>de Irina Glință</i>)	11
Lingușirea și minciuna (<i>de George Coșbuc</i>).....	16
Procesul Pionului (<i>de Natașa Galche</i>).....	18
Legenda șahului (<i>legendă indiană</i>)	21
Micul bucătar (<i>de Laura Răducanu</i>).....	23
Paradisul pisicilor (<i>adaptare după Emile Zola</i>).....	26

Capitolul 3. Animalele – prietenele noastre

Aventurile Doctorului Dolittle (<i>fragment, de Hugh Lofting</i>)	30
Jurnalul unui cățel (<i>fragment, de Sașa Ciornâi</i>)	34
Lady (<i>de Laura Răducanu</i>).....	38
Cum a căpătat Leopardul pete (<i>de Rudyard Kipling</i>).....	40

Capitolul 4. Iubesc poezia!

Noapte de vară (<i>fragment, de George Coșbuc</i>)	44
Fericirea, așa cum o văd eu (<i>de Irina Glință</i>).....	46

Capitolul 1 Pe tărâmul imaginației

Cufărul zburător

(adaptare după Hans Christian Andersen)

A fost odată ca niciodată un negustor bogat care, după ce a murit, lăsă întreaga avere fiului său. Acesta, care nu muncise și nu câștigase niciodată nimic, a cheltuit toți banii, până la ultimul.

După ce a vândut tot ce mai avea prin casă, fiul negustorului a rămas doar cu un cufăr vechi. Nu mai avea nici măcar un pat pe care să doarmă, așa că s-a băgat în cufăr. Dar, minune! Cufărul era fermecat: cum îi închideai capacul, se ridica în aer și zbura!

Și băiatul a zburat departe, departe, deasupra norilor, dincolo de hotarele împărăției. Îi era tare frică să nu cadă de-acolo, de sus, dar nu s-a întâmplat asta. În schimb, a ajuns într-o țară necunoscută. A coborât din cufăr și a întrebat o femeie, care ținea de mână un copil:

— Al cui este palatul care se înalță mândru în fața noastră? N-am mai văzut așa minunăție de când mă știu!

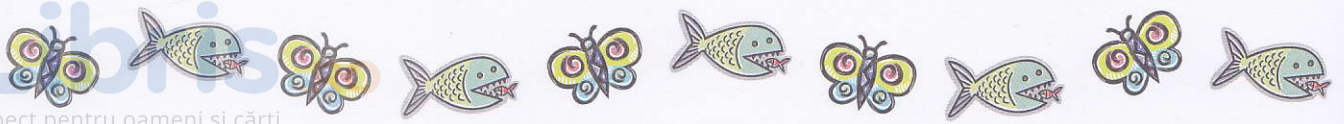
— Este palatul împăratului nostru și în el trăiește fiica lui. Nimeni nu are voie să intre la prințesă, pentru că i s-a prezis că va fi nefericită când se va îndrăgosti.

Fiul negustorului a așteptat ca femeia să plece, s-a urcat în cufăr, a închis capacul și, imediat, a ajuns pe acoperișul palatului. A intrat apoi în camera prințesei și a rămas uimit de frumusețea neasemuită a acesteia.

La rândul ei, prințesa cum l-a văzut, l-a și plăcut. Tânărul i-a mărturisit cât de frumoasă și grațioasă o găsește: i-a vorbit despre ochii ei ca niște lacuri limpezi și adânci, despre tot ce găsea deosebit la ea. A cerut-o apoi de soție și fata a fost de acord.

— Vino mâine să te prezint părinților mei, a spus fata. Le vei spune o poveste frumoasă și ei, cu siguranță, te vor plăcea și vor fi de acord cu nunta noastră. Ai grijă ca povestea ta să fie plină de învățăminte, ca să

îi placă mamei mele și, în același timp, să fie veselă, ca să îi placă și tatălui meu. Mulțumește-i pe amândoi și ne vom putea căsători!

— De acord, povestea va fi darul meu de nuntă, a încuviințat tânărul.

Întorcându-se în pădure, s-a gândit mult la poveste, pentru că nu-i ușor să faci o poveste frumoasă; îți trebuie timp și imaginație. El a avea imaginație, dar nu prea avea timp. Cu toate acestea, știa că va reuși. A doua zi, a fost primit cu căldură de împărat și împărăteasă.

— Ne vei spune o poveste plină de înțelepciune? a întrebat mama prințesei.

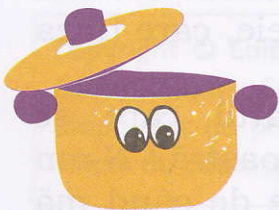
— Dar ne vom și înveseli ascultând-o? a fost curios împăratul.

— Ascultați-mă cu atenție, am pentru voi o poveste minunată, a spus fiul de negustor și a început să istorisească:

În bucătăria unui nobil, într-o după-amiază liniștită de toamnă, se auzi un glas:

— Suntem de viță nobilă de când ne știm. Ne-am născut dintr-un brad falnic și, iată, am ajuns aici, spuseră bețele de chibrit dintr-o cutie de tablă, așezată pe un raft. Eram o ramură importantă, continuară ele, și ascultam de dimineața până seara cântecul păsărilor și foșnetul vântului. Bradul nostru era binecuvântat de Dumnezeu, pentru că era tot timpul anului verde, nu ca alți copaci care nu aveau frunze decât vara. Când tăietorii de lemne au venit, familia noastră a fost împărțită: trunchiul a devenit catargul unei corăbii și a ajuns în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii; celelalte ramuri au plecat în diverse locuri. Noi aducem lumină oamenilor și, chiar dacă suntem de viță nobilă, iată că am ajuns într-o bucătărie!

— Eu, de când am venit pe lume, am stat în bucătărie, spuse vasul de metal din dulap. Cred că sunt cel mai important obiect de aici, chiar dacă nu sunt de viță nobilă. Oamenii mă pun pe masă, plin cu mâncare, apoi mă spală cu grijă și mă pun la loc, în dulap.

— Vorbești vrute și nevrute, a zis atunci cutia cu *iască*¹. Ea stătea pe masă și, de nervi, scotea scânteii. Decât să vorbiți toți atât, mai bine ați petrece!

¹ *iască* = ciupercă care crește pe trunchiul copacului și care, în trecut, era folosită pentru aprinderea focului.

— Sunt de acord, a spus imediat un vas mic de lut. În plus, nu-mi place să vorbesc despre mine.

— Daaa! Să petrecem! a încuviințat și găleata cu apă. Și, de emoție, a vărsat un pic de apă pe podea.

Toate farfuriile, și cele mari și cele mici, și cele adânci și cele plate s-au bucurat. Cleștele a început să danseze. Era foarte caraghios cu picioarele lui așa de lungi, dar lui nu-i păsa!

— Hmm! ziseră chibriturile. Ce adunătură! Oare ce-om căuta noi aici, printre *plebe*¹?

Ceainicul vru să cânte ceva, dar el nu putea scoate nicio notă dacă nu fierbea. Acum era complet rece. Un toc cu pană, care stătea pe pervazul ferestrei, își dădu cu părerea:

— Dacă nu poate cânta ceainicul, să punem privighetoarea din colivie să cânte. Cineva trebuie s-o facă, doar este o petrecere!

— Nu sunt de acord, șuieră ceainicul. Trebuie să fim patrioți! Să cânte numai cine locuiește aici, în bucătărie, nu străinii!

— Of, ce *harababură*²! zise coșul de gunoi. Eu zic să facem mai întâi ordine în casă. Apoi, vom hotărî cine este cel mai important.

Între timp, ușa se deschise și servitorul intră, luând chibriturile de pe raft. O liniște totală se lăsă. Nimeni nu mai scoase un cuvânt. Când focul se aprinse, o lumină puternică inundă camera.

— După cum vedeți, noi suntem cele mai importante, ziseră chibriturile. Priviți ce lumină facem! Apoi arseră...

Aici, povestea se încheie. Împărăteasa s-a declarat fermecată și i-a spus tânărului:

— Extraordinar! Parcă văd în fața ochilor bucătăria, cu ceainicul, farfuriile, chibriturile și coșul de gunoi! Povestea ta a fost minunată. Ți-o vom da de soție pe fata noastră.

Împăratul, care răsese la sfârșitul poveștii, a fost și el de acord:

— Măine te vei căsători cu prințesa!

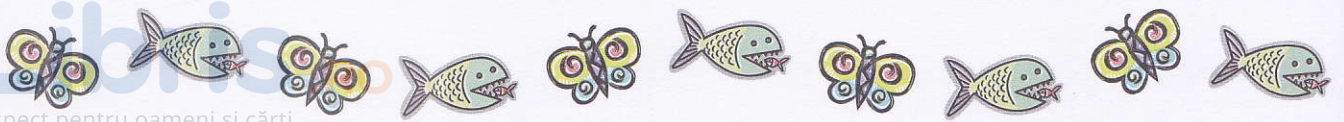
Întreaga împărăție s-a bucurat când a aflat vestea căsătoriei. De la mic la mare, locuitorii au ieșit pe străzi să sărbătorească.

Pe toate drumurile erau stegulețe, baloane; se vindeau prăjituri și sucuri la fiecare colț de stradă. Impresionat de ce vedea, fiul negustorului a vrut să facă și el ceva deosebit. A cumpărat o mulțime de artificii,

¹ *plebe* = categoria socială cea mai săracă a populației;

² *harababură* = gălăgie, scandal.

s-a urcat în cufărul fermecat și a zburat deasupra împărăției. Mii de stele au împânzit cerul. Cufărul părea o cometă pe cerul nopții. Oamenii, care nu mai văzuseră așa ceva, erau vrăjiți!

Când a coborât din cufăr, tânărul vru să știe imediat ce cred locuitorii împărăției. S-a plimbat printre ei și a auzit vorbele:

— A fost grozav! a spus o femeie îmbrăcată sărăcăcios.

— Da! N-am mai văzut artificii atât de sus pe cer! a comentat un bărbat care vindea acadele la o tarabă.

— Când mai putem vedea așa un spectacol? și-a întrebat un băiețel doica, pe care o ținea de mână.

Fiul negustorului a fost satisfăcut de reacția oamenilor. Se întoarse mulțumit în pădure, la cufărul fermecat. Dar nu găsi decât o grămăjoară de cenușă: cufărul luase foc de la artificii și se prefăcuse în scrum. Nu se mai putea întoarce la prințesă acum, pentru că nu mai avea cu ce zbura!

Între timp, fata împăratului se urcase pe acoperișul palatului și îl aștepta. A stat câteva ore acolo, sperând să-l vadă. L-a așteptat și a doua zi și în zilele care au urmat. Dar fiul negustorului nu a mai apărut.

El uitase de prințesă și cutreiera lumea cu poveștile lui. Doar că poveștile nu mai erau pline de învățăminte și nici așa de vesele cum a fost povestea despre bețele de chibrit înfumurate.

EXERCIȚII

● Realizează „harta” lecturii!

Titlul

Personajele

Autorul

Ce ți-a plăcut cel mai mult în textul citit
